

„Miluj Pána, svého Boha... a svého bližního jako sám sebe!“ (Lk 10,27)

Letošní týden modliteb za jednotu křesťanů¹ nabízí k zamyšlení výše uvedenou větu, která má svůj původ ve Starém zákoně². Na cestě do Jeruzaléma Ježíše zastaví znalec Zákona a ptá se ho: „Mistře, co mám dělat, abych dostal věčný život?“³ Tím se otevírá dialog a Ježíš odpovídá otázkou: „Co je psáno v Zákoně?“⁴, čímž podněcuje odpověď samotného tazatele: láska k Bohu a láska k bližnímu jsou považovány za shrnutí Zákona a Proroků.

„Miluj Pána, svého Boha... a svého bližního jako sám sebe!“

„A kdo je můj bližní?“ pokračuje znalec Zákona. Ježíš odpovídá podobenstvím o milosrdném Samaritánovi. Nevyjmenovává různé typy lidí, kteří mohou představovat bližního, ale popisuje postoj hlubokého soucitu, který musí oživovat veškeré naše jednání. Jsme to my sami, kdo se musí stát „bližními“ druhých. Otázka, kterou si musíme položit, zní: „A komu jsem bližním já?“

Stejně jako Samaritán se máme starat o své bratry a sestry, o jejichž potřebách víme, a beze strachu se plně zapojit do vzniklých situací, mít lásku, která se snaží všem pomáhat, podporovat a povzbuzovat je.

Je třeba v bližních vidět své druhé já a dělat jim to, co bychom dělali sami sobě. To je takzvané „zlaté pravidlo“, které nacházíme ve všech náboženstvích. Gándhí to výstižně

¹ Na severní polokouli se slaví od 18. do 25. ledna, na jižní polokouli v týdnu po Seslání Ducha svatého. Texty pro letošní modlitbu připravil ekumenický tým z Burkiny Faso. V České republice a na některých dalších místech předchází Týdnu modliteb za jednotu křesťanů Alianční týden modliteb organizovaný Evangelikální aliancí, v roce 2024 ve dnech 7. až 14. ledna.

² Srov. Dt 6,4-5 a Lv 19,18.

³ Lk 10,25.

⁴ Lk 10,26.

vysvětluje: „Ty a já jsme jedno. Nemohu ti ublížit, aniž bych ublížil sám sobě.“⁵

„Miluj Pána, svého Boha... a svého bližního jako sám sebe!“

„Pokud zůstáváme lhostejní vůči potřebám svého bližního nebo na ně rezignujeme, ať už jde o hmotné nebo duchovní statky, nemůžeme říci, že milujeme svého bližního jako sebe sama. Nemůžeme říci, že ho milujeme tak, jak ho miloval Ježíš. Ve společenství, které se touží inspirovat láskou, kterou nás učil Ježíš, nemůže být místo pro nerovnost, rozdíly, vyčleňování nebo zanedbávání. (...) Dokud v našem bližním vidíme cizince, toho, kdo narušuje náš klid, kdo hatí naše plány, nemůžeme říci, že milujeme Boha z celého srdce.“⁶

„Miluj Pána, svého Boha... a svého bližního jako sám sebe!“

Život je to, co se odehrává v přítomném okamžiku. Všimnout si lidí kolem sebe nebo umět naslouchat druhému člověku může otevřít zajímavé perspektivy a uvést do pohybu nečekané události.

Právě to se stalo Viktorii: „V kostele mě zaujal krásný hlas jedné africké ženy, která seděla vedle mě. Pochválila jsem ji a povzbudila ji, aby se přidala k farnímu sboru. Zastavily jsme se, abychom si popovídaly. Je to řeholnice z Rovníkové Guineje, která projíždí Madridem. V jejich centru se ujímají opuštěných novorozenců, chlapců a dívek, které doprovázejí až do dospělosti přes studium na univerzitě nebo výuku řemesla. Jejich krejčovská dílna je dobře zavedená, ale šicích strojů mají málo.

Nabízím jí pomoc při hledání dalších strojů. Důvěřuji Ježíšovi a jsem si jistá, že nám naslouchá a nabádá mě k lásce bez zbytečného kalkulování.

Jeden z mých přátel zná řemeslníka, který se rád zapojí do tohoto řetězce lásky. Opraví osm strojů a dokonce najde i jeden na žehlení. Jiní přátelé se nabídnou, že je odvezou až do Madridu, čímž změní cíl své dvoudenní dovolené a urazí téměř tisíc kilometrů. Tak se „stroje naděje“ po dlouhé cestě po souši i po moři dostanou do Malaba. V Guineji tomu ani nemohou uvěřit! Jejich vzkazy vyjadřují pouze vděčnost!“

Patrizia Mazzola a tým Slova života

⁵ Ch. Lubichová, *L'arte di amare, Città Nuova, Roma 2005*, str. 24.

⁶ Ch. Lubichová, Slovo života na listopad 1985, taktéž v *Parole di Vita*, a cura di Fabio Ciardi (*Opere di Chiara Lubich 5*; Città Nuova, Roma 2017), str. 340-341.

